

Can Dündar

**BÜYÜLÜ
FENER**

CAN DÜNDAR

BÜYÜLÜ FENER

© 2012, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1.-8. basım: İmge Yayınları (2003-2009)

Can Yayınları'nda 1. basım: 2012

2. basım: Aralık 2015, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Cem Alpan

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Sandro Di Carlo Darsa / PhotoAlto Agency RF Collections /
GETTY IMAGES TURKEY

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6

Kat: 3 Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1475-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750714757

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

CAN DÜNDAR
BÜYÜLÜ FENER

Can Dündar'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Lüsyen, 2010

Canım Erdalım Sevgili Babacığım, 2011

Anka Kuşu, 2012

Aşka Veda, 2012

Ben Böyle Veda Etmeliyim, 2012

Benim Gençliğim, 2012

Birand, 2012

Kırmızı Bisiklet, 2012

Sarı Zeybek, 2012

Savaşta Ne Yaptın Baba?, 2012

Uzaklar, 2012

Yağmurdan Sonra, 2012

Yakamdaki Yüzler, 2012

Yârim Haziran, 2012

Yüzyılın Aşkları, 2012

Ergenekon (Celal Kazdağlı'yla birlikte),
2013

Yaveri Atatürk'ü Anlatıyor, 2013

Yıldızlar, 2013

Nâzım, 2014

Köy Enstitüleri, 2014

Abim Deniz, 2014

Karaoğlan (Rıdvan Akar'la birlikte), 2015

İsmet Paşa (Bület Çaplı'yla birlikte), 2015

Yükselen Bir Deniz, 2015

Gölgedekiler, 2015

O Gün, 2015

CAN DÜNDAR, 16 Haziran 1961'de Ankara'da doğdu. 1982'de AÜ, SBF Basın Yayın Yüksek Okulu'ndan mezun oldu. 1986'da İngiltere'de London School of Journalism'i bitirdi. 1988'de, ODTÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü'nde Siyaset Bilimi dalında yüksek lisansını tamamladı. 1996'da aynı bölümde doktora derecesi aldı. 1979'dan beri gazetecilik, belgesel yapıcılığı, TV programcılığı, 2015'ten beri Cumhuriyet gazetesinin genel yayın yönetmenidir. Kitapları: *Demirkırat* (M.A. Birand ve B. Çaplı'yla birlikte, 1991), *Sarı Zeybek* (1994), *12 Mart: İhtilalin Pençesinde Demokrasi* (M.A. Birand ve B. Çaplı'yla birlikte, 1994), *Gölgedekiler* (1995), *Hayata ve Siyasete Dair* (1995), *Yağmurdan Sonra* (1996), *Ergenekon* (Celal Kazdağlı'yla birlikte, 1997), *Yârim Haziran* (1998), *Benim Gençliğim* (1999), *Köy Enstitüleri* (2000), *Nereye?* (2001), *Yaveri Atatürk'ü Anlatıyor: Salih Bozok'un Anıları* (2001), *Uzaklar* (2002), *Yükselen Bir Deniz* (2002), *Savaşta Ne Yaptın Baba?* (2003), *Bir Yaşam İksiri: Dr. Nejat F. Eczacıbaşı* (2003), *Mustafa Kemal Aramızda* (Ülkem Özge Sevgililer'le birlikte, 2003), *Büyülü Fener* (2003), *Duvar* (Ege DüNDAR'la birlikte, 2003), *Yıldızlar* (2004), *Sedat Alp: İlk Türk Hititoloğun Yaşam Öyküsü* (Fatma Sevinç'le birlikte, 2004), *Kırmızı Bisiklet* (2005), *Nâzım* (2005), *İlk Durak-İETT* (Nebil Özgentürk'le birlikte, 2005), *Özel Arşivinden Belgeler ve Anılarıyla Vehbi Koç I.* (2006), *Yüzyılın Aşkları* (2006), *Karaoğlan* (Rıdvan Akar'la birlikte, 2006), *İsmet Paşa* (Bülent Çaplı'yla birlikte, 2006), *Yakamdaki Yüzler* (2007), *Ecevit ve Gizli Arşivi* (Rıdvan Akar'la birlikte, 2008), *Ben Böyle Veda Etmeliyim: İsmail Cem* (2008), *Özel Arşivinden Belgeler ve Anılarıyla Vehbi Koç II.* (2008), *Mustafa* (2009), *Anka Kuşu* (2009), *Lüsyen* (2010), *Canım Erdalim Sevgili Babacığım* (2011), *Aşka Veda* (2012), *Birand: Bir Ömür, Ardına Bakmadan* (2012), *Abim Deniz* (2014).

Beni sinemayla tanıştıran sevgili hocam
Prof. Dr. Mahmut Tali Öngören'in anısına...

İçindekiler

“Bay E” Ben miyim?	15
Kızım Olmadan Asla!	18
Ruhumuzun Köprüleri	21
Kırık Kalpler Diyarında	23
Türkân Şoray	26
Paris, Texas, Türkiye	29
Birkaç İyi Adam	31
Büyülü Fener	34
Kaç Kopyayız Biz?	36
Silici	39
Uzun Sürmüş Bir İntihar	42
Parayla Saadet... ..	44
Masumuz, Hepimiz	46
Arzu Dolu Bir Gece	49
Atatürk Filmi mi? Çekin de Görelim!	51
Asıl “Karıncı Z” Yasaklanmalı!	54
Geç Gelen “Yol”cu	57
“Hayat Güzeldir”	60
Alan Parker da Pişmandı	63
Yıldız Savaşları	66
Perdedeki Türkiye	69
Yeni Senaryo	72
Şaban’ın Ölümü	75
Azrail’le Randevu	78

Çikolata	80
Son Şarkı	82
Pearl Harbor Neden Tutmadı?	85
Üzgünüz!..	88
Yüzük Kardeşliği	91
“Bu Yollar Uzak, Pornolar Tuzak Bana!..”	94
Kesişen Vücutlar	97
İki Binaya Ağıt	99
Kahramanlar Devrinin Sonu	101
Bir Sinemanın Taziye Defteri	103
İhanet	105
Kendi Taklidini Oynayan Kadın	108
Yerli Othello	111
Feri Sönmüş Yıldızlar	113
Sadakat-siz misiniz?	116
“Ağlama!..”	119
Kıymetlimiz	121
Savaşın Yönetmenleri	124
Porno	127
Kara Cıvcıv	130
Duvara Karşı	132
Kargı Öldürmez, Sevgi Öldürür	135
Açık Deniz	137
Deliler Evi	140
Süpermen ve Mafya	142
Çanta	145
Star ile Efsane	147
Taşra Hatırlar, Şehir Unutur	149
Batı Köklerini Arıyor	152
Can'ın “Öfke”si	156
Bond Neden Yenildi?	159
Hangisi Biziz?	164
Elif'in Peri Masalı	167
Son	171
Batsın Bu Dünya	174

Biz de 29 Yıldır Toplumsal Komadayız	177
İliştirilmiş Yönetmen	180
Önyargı Reformu da Lazım	183
Bir Zamanlar Anadolu'da... ..	186
Saadet Apartmanı	189
Yüz	191

“Bay E” Ben miyim?

Aslında Sinan Çetin, filmi çekmeye başlamadan önce o konuşmayı yapmasa her şey aramızda bir sır olarak kalacaktı. Ama *Aktüel*'e her şeyi söyleyiverdi. “Filmin başkahramanı ‘Bay E’ gerçekte kim?” sorusuna aynen şu yanıtı verdi:

Can DüNDAR... Bu adam Tansu Çiller'e soru sorar. Dışişleri Bakanı'nı sıkıştırır, İçişleri Bakanı'nı köşeye atar. Fakat birdenbire Anadolu'nun ortasında kendi halkıyla karşılaşınca eli ayağı birbirine karışır. Bu yamyam millet bunu yer..

İşte bir film kahramanı oluşumunun öyküsü böyle başladı. Al-dırmaz gözüksem de içten içe “beni anlatan” bu filmin heyecanı sardı içimi... Düşünebiliyor musunuz; hakkınızda bir film çekiliyor ve siz olayın dışındasınız.

İtiraf etmek gerekirse az kalsın, olayın içine giriyordum. Ama Sinan'a sorarsanız, “çok terbiyeli bir adam” olduğum için, bana sorarsanız, “habercilik yapan artistlere nispet yaptığım sanılır diye” girmedim ve hayatımın ilk başrol teklifini reddetmiş oldum.

Ama uzaktan uzağa izlemekten de geri kalmadım. Antalya'da eşin dostun toplanıp, “yamyam milletin beni nasıl yediğini” filmliyor oluşu hem gururumu hem merakımı okşadı. Tebdil-i kıyafet edip sete gitmeyi bile düşündüm bir ara... Sonra korkudan galaya bile gidemedim. Ve nihayet geçen gün, ürkek adımlarla gizli gizli *Bay E*'nin gösterildiği sinemaya gittim. Yüzümü bir atkıyla örterek gişeden bilet aldım ve tanınmamak için ışıklar karardıktan sonra sessizce sinema salonuna süzıldüm. Az sonra hayatım perdedeydi...

* * *

Size, filmi seyrederken neler hissettiğimi anlatmayacağım.

Filmin sinematografik yapısıyla da ilgili değilim. Film uzun metraj bir müzik klibine benziyormuş, senaryo yok gibiymiş, olmayan senaryoya başkaları sahip çıkmış... İşin bu yanı beni ilgilendirmiyordu.

Ben “kendi hayatım”ın derdine düşmüş durumdaydım. Her sahnede, “Şimdi başıma neler gelecek?” diye içim içimi yiyordu.

Perdede bir yanlışlıklar komedyası sürüp gidiyordu. “Halk”, ekrandan tanıdığı bu genç çocuğu ya olmadık taleplerle bunaltıyor, ya her pisliğin sorumluluğunu ona yüklüyor ya da her derdinin acısını ondan çıkarmaya çalışıyordu. O ise o güne kadar ekrandan her şeyi anlattığını sandığı bu insanlara, şimdi kendini bile anlatamamanın şaşkınlığını yaşıyordu.

Bir noktadan sonra tuhaf bir yalnızlık ve “itilip kakılmışlık” duygusu kapladı içimi... “Perdedeki adam”ın yargısız infazlara kurban gidişine üzüldüm. Bay E’nin bir sorgu odasında olduğunu düşünmeye başladım. Hani şu polisiye filmlerde sorgu odalarına yerleştirilen aynalar vardır. Bir yanından bakanlar içerdekini görür. Ama içerdeki, kendi yansımasından başka bir şey görmez. Sanki Bay E, o aynanın ardından onu gözleyenleri hiç bilmiyor gibiydi. Adeta sorguya çekiliyor ama sorgu odasının çıplak lambası (ya da stüdyo ışıkları) gözünü aldığından sorgucularını göremiyor, tanıyamıyordu.

Gerçi ben, otel resepsiyonundaki ihbarcıyı da çok iyi tanıyordum; siyahlara bürünmüş meraklı polisleri de... Her şeyi bildiği halde anlatamayan o genç kız da çok tanıdık geldi; kelepçe kıran demirci ustası da... Herkesin aynı şarkıyı söylediği o sarı “devlet otobüsü”nden aşağı atıldığım da çok oldu, Don Johnson’larca kazıklandığım da...

Ama perdede “kendimi” izlerken, bir yabancılaşma hissettim. Her şeyi anlatan adamın, kendini anlatamaması yüreğimi ezdi. Bir iletişimcinin, iletişimsizlik duvarına toslamasından irkildim. Bir itfaiyecinin yangında ölmesi ya da bir cerrahın kansere yenik düşmesi gibi bir şey... En iyi bildiği yerden soru gelip de sınıfta kalmış bir öğrenci psikolojisi... Ya da İkinci Dünya Savaşı’nın hâlâ sürdüğünü sandığından 50 yıl bir mağarada gizlenmiş eski bir Japon askerinin dış dünyaya dönüş hikâyesi...

Hem komik hem trajik...

* * *

Sinema kahkahaya boğulurken gülemedim...

Finalde Bay E'nin "mazlum"luğu terk edip bir kahramana dönüşmesinin verdiği cesaretle, çıkışta yüzüme atkî bağlamadım. Endişeli gözlerle, çevreme bakındım. Onlar beni tanımadı, ben de onları...

Yüzlerine bakıp, "Gerçeđi öğrenip öğrenemeyeceğinizi bilmiyorum," diye fısıldadım içimden, "ama gerçeğin ne olduğunu ben henüz unutmadım."

Eve gelip daktilomun başına kuruldum. Şimdi bir senaryo yazıyorum.

Adı, "Bay Y"...

Bir sinema yönetmenin hayatı... Bu adam aklına geleni söyler, anlı şanlı entelleri filmde oynatır, ortalığı topa tutar. Sonra günlerden bir gün o anlattığı entelektüellerin arasına düşer yolu. Ve o yamyam enteller dilini keser ve "onu yer."

Başrol oyuncusu arıyorum. Tanıdığınız bir yönetmen var mı?

30 Mart 1995

Kızım Olmadan Asla!

Doğrusunu söylemek gerekirse filmi izlerken midem bulanmıştı. Sinemayı terk ederken yapımcılarına küfrediyordum. Ucuz bir Amerikan propagandası ve gırtlığa kadar ırkçılıktı.

Amerika'da İranlı sempatik bir doktorla mutlu bir evlilik süren bir Amerikalı genç kadının hikâyesi *Kızım Olmadan Asla...* Mutlu çift, bir tatil bahanesiyle kızlarını da alıp Tahran'a, oğlanın ailesini ziyarete gidiyorlar. Ve ne oluyorsa orada oluyor. O sevimli genç adam, ailesinin etkisiyle birden canavarlaşıyor. İran'a yerleşmeye karar veriyor. Karısını eve kapatıp kızını dövüyor. Fonda, Humeyni rejimi sokaklarda terör saçıyor.

Ve zavallı Amerikalı genç kadın, bir hayli çile çektikten sonra, kocasıyla "ayrı dünyaların insanları" olduklarını fark edip kızını aldığı gibi İran'dan kaçmakta buluyor çareyi... Hem de nereye biliyor musunuz? Türkiye'ye... (Zincirleme reaksiyon: Türkler, Yunanistan'a kaçıyor, İranlılar Türkiye'ye, Iraklılar İran'a...) Ana kız Türk sınırından içeriye girip de ABD Konsolosluğu önünde dalgalanan bayrağı gördüklerinde öyle seviniyorlar ki, insanın Amerikan tabiiyetine geçesi geliyor.

Tahmin edebileceğiniz gibi filmdeki bütün İranlılar, çirkin ve korkunç insanlar... Amerikalılar ise öylesine güzel ve masum ki... Hemen sinemadan çıkıp İran Elçiliğini basarak dünyayı bu zorbalardan elinden kurtarmak geliyor içinizden...

Ben bu duyguya bir de Paris'te ilk kez *Geceyarısı Ekspresi*'ni seyrettikten sonra kapılmıştım. Film öylesine vıcık vıcık bir ırkçılık içeriyordu ki, ışıklar yandığında, Türk olduğum anlaşılırsa beni linç ederler, diye hafif ürpererek çıkmıştım sinemadan...

İşte şimdi İranlıların da bir "Geceyarısı Ekspresi" oldu. İran'da Amerikalılar aleyhine bundan bin beter ırkçılık örnekleri sergi-

lendiğini tahmin etsem de bu, filme olan antipatimi hafifletmiyor. Tahran'daki mollalar rejimini zerrece sevmememe rağmen, İran'dan yükselen tepkiye hak veriyorum.

O yüzden filmin Show TV'deki gösterimi son anda engellenince hiç şaşırmadım. Devreye İran Büyükelçiliği'nin girmiş olabileceğini, tehditle karışık ricaların sonuç vermiş olabileceğini düşündüm.

Tabii bu, madalyonun bir yüzü...

Öteki yüzüne gelince... Acaba, film ırkçıdır, diye birilerinin devreye girip bir televizyon kanalına baskı yapmaya hakkı var mı? Diyelim, Hitler Almanyası'nda çevrilmiş bir Nazi propaganda filmini belge olarak yayınlamak istesek ırkçı olduğu için, engellenecek miyiz? Bu baskılar karşısında bir televizyon yöneticisi ne yapmalı? Her itirazda geri adım atılacak olsa yayın yapmanın olanağı kalır mı? Neyin yayınlanıp, neyin yayınlanmaması gerektiğine kim karar verecek? Televizyonu yönetenler mi, devlet yetkilileri mi, yoksa kamuoyu mu?

İşte bu noktada ben, hassasiyetleri anlayabilmekle birlikte müdahaleleri hoş göremiyorum. Kamuoyunun, yanlış bulduğu bir yayın karşısında sesini yükseltmesini son derece saygıdeğer bir tavır olarak görüyor, lakin, bu baskıların, basın özgürlüğünün önüne yeni bir engel olarak dikilmesinden de endişeleniyorum. Son sözün, karar yetkisinin yine ve yalnız yayıncıların elinde olmasını istiyorum.

Bunu başaramazsak zamanla ipleri tamamen başkalarının eline geçmiş bir medyayla karşı karşıya kalmaktan korkuyorum.

* * *

Peki ne yapmalı? Bir yanda ırkçılığı aşikâr bir sinema filmi; öte yanda diplomatik bir tepki... Bir yanda, bir halkı topyekûn aşağılayan bir senaryo, sıkıntı yaratacağı aşikâr bir yayıncılık faaliyeti, öte yanda bir müdahaleye boyun eğmişlik görüntüsü ve yeni müdahalelere aralanan kapılar...

Ben yine de –filmle ilgili başta belirttiğim tüm olumsuz yargılarıma rağmen– *Kızım Olmadan Asla*'nın gösterilmesini destekliyorum. Bu türden tartışmalı durumlarda yayın kurumları için ideal olan çözümün, sorunu olanca açıklığıyla ortaya koymak ve kamuoyunu aydınlatmak olduğunu düşünüyorum. Sevgili Atilla

Dorsay ile Vecdi Sayar'ın yaptıkları gibi, filmi göstermeden önce kısa bir açıklamayla izleyicileri, seyredecekleri film konusunda uyarmanın yararlı olabileceğine inanıyorum. Hatta filmin ardından yapılacak bir açık oturumda değişik görüşleri tartışmanın, sorumlu bir yayıncılık faaliyeti olduğu kadar, sağlıklı bir diyalog ortamına da katkı sağlayabileceği görüşündeyim.

Bunu başaramazsak, "izin olmadan asla" yayın yapamaz duruma düşeriz ki, bu görüntü, bir televizyon kanalına, söz konusu filmin yaratacağı tepkiden çok daha kalıcı bir zarar verir.

5 Ekim 1995

Ruhumuzun Köprüleri

Zordur köprüleri yakmak...

Sıradan sabahların mahmurluğuna alışmışlar için, bir şafak vakti aniden geçmişinden ve bugününden vazgeçmek ve içinde her nasılsa saklanmayı başarmış bir yarın heyecanının kanadına tutunarak havalanmak cesaret ister. Kurulu düzen öylesine rahat, öylesine huzur doludur ki, ruhuna gömülü çocuğu, yıllarca kınında beklemiş keskin bir kılıç gibi uyandırıp dörtnala ileri atılmak, yaman bir karara dönüşür.

Zordur insanın onca zaman, bunca emekle kurduğu ne varsa hiçe sayıp mağlup ama mağrur bir komutan edasıyla yeni seferlere niyetlenmesi... Bugüne yenik düşenler, yarını sadece hoş bir hayal olarak düşleyip dün de yaşar. Bedel ödemeyi göze alanlar ise yelkenleri atlastan gemilerle, arkalarında külden köprüler bırakarak meçhul bir istikbale doğru dümen kırar.

Yakılan sırat köprüsüdür. Geçer ve orada kalırsınız: Cennetse cennet, cehennemse cehennem... Dönüşü yoktur...

* * *

Clint Eastwood'un filmi, *Madison Kasabasının Köprüleri*, çoğumuza bir kez daha ruhumuzun derinliklerinde saklanan o yakılası köprüleri hatırlattı. Hayatı, sohbetsiz sofralara yemek hazırlamaktan ibaret, kendi halinde bir ev kadınının günün birinde kapıyı çaliveren bir yabancıyla yaşadığı dört günlük yasak ilişki, içimizdeki şeytanın kapılarını çaldı. 40 yıl kendini, kendinden bile saklamış bir kadının, dört gün içinde kendisiyle tanışması ve 40 yıldır ıskaladığı bir mutluluğu bir "yabancı" da yakalaması, dünya-

nın dört bir yanındaki izleyicilere pek tanıdık bir duygu gibi geldi.

Sinema çıkışında, ellerindeki küçük mendilleri gizli gizli göz pınarlarına bastıran hanımlar ile yaşlı gözlerini kara gözlüklerinin ardına saklamaya çalışan beyler, yasak bir ilişkiye gözyaşlarıyla onay veriyorlardı adeta...

Yol boyu eşler birbirlerini yokladı. İhmal edilmiş heyecanlar çıkarıldı naftalinli sandıklardan... Kimi, köprüleri yeniden kurmanın yollarını ararken kimi yakma vaktinin gelip de geçtiğini düşündü...

Kimi evlerde eski aşklar tazelendi ve yeni köprüler kuruldu, ihmal edilmiş diyaloglardan... Kimi evlerde ise yeniden sohbetsiz sofralara dönüldü. Rahat oturma odalarının kurulu düzenlerine sarılanlar, heyecan dolu bir aşkı beyinlerinde büyüterek kaşıkladılar yemeklerini...

Ve ertelediler, ruhlarının köprülerini kavuracak bir heyecan ateşini; o ateşin ancak cesetlerini yakacağı güne kadar...

* * *

Zordur köprüleri yakmak...

Meçhul bir istikbal uğruna bugününden vazgeçmek korkutur insanı... Mazinin hatıraları taze, dostluklar sıcak, kurulu düzen güvenlidir. Nitekim filmin kadın kahramanı da kendi köprülerini yakmaktan son anda vazgeçer. Ruhunun köprüleri yerine, cesedini ateşe vererek bir imkânsız aşkı, küllerin bulunduğu öbür dünyaya erteler.

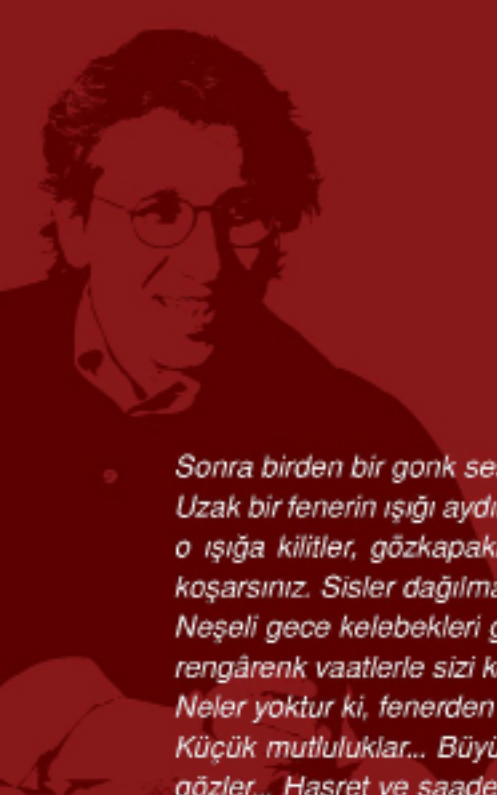
Köprüleri yakmak cesaret ister... Ama karar veremezken köprüünün karşısından ışıl ışıl yeni bir hayat umudu inatla gülümser insana... Bir elle bugünün yerleşikliğine tutunurken öbürüyle yarının macerasına uzanmaya çalışır, arada çırpınır durursunuz.

Belki orayı bilmemek, bilmekten iyidir.

Bilip de gidememek en beteridir çünkü...

4 Kasım 1995

Sonra birden bir gonk sesi yırtar karanlığı...

Uzak bir fenerin ışığı aydınlanır önünüz sıra... Gözbebeklerinizi o ışığa kilitler, gözkapaklarınızı kırpmadan o ışığın çağırısına koşarsınız. Sisler dağılmaya başlar yavaş yavaş...

Neşeli gece kelebekleri gibi ışığına yöneldiğiniz büyülü fener, rengârenk vaatlerle sizi kendine çeker.

Neler yoktur ki, fenerden yansıyan ışığın huzmesinde:

Küçük mutluluklar... Büyük sevdalar... Tutkulu aşklar... Buğulu gözler... Hasret ve saadet öyküleri... Gerçek hayattan devşirilmiş tatlı hayaller...

O an, ne yalnızlığınız kalır ne kayıplığınız...

Büyülü Fener'de anlatılanlar sinemaya dair olsa da Can Dündar'ın kalemi, beyazperdeyi kaldırıp filmlerin devamını siyasetin arka sokaklarında arıyor. Örneğin *Othello* filmi üzerinden Ankara'daki koltuk çekişmelerini, Hollywood üzerinden Amerika'nın yeni imaj politikalarını, *Yüzüklerin Elenmesi*'nden hareketle tarihimizde o iktidar yüzüğünü takip çıkaramayanları yorumluyor. *Gece Yansı Ekspresi*'nin yarattığı travmayı, "elimize geç ulaşmış bir dost mektubu" olarak tanımladığı *Yol'un Türkiye'si*'ni anlatıyor. *Masumiyet*, *Bir Zamanlar Anadolu* gibi yakın zamanların önemli filmlerine ait değerlendirmelere, belleğimizde yer etmiş sinema mekânlarına, sinemanın unutulmaz simalarının portrelerine de yer veriliyor *Büyülü Fener*'de...

Kısacası filmlere kendi ışığını düşürüyor Can Dündar; o büyüdü karelerden hayata, tarihe ve gizli saklı köşelerimize bakarak daha önce farkına varmadığımız renklere dikkatimizi çekiyor...

Kapak resmi: SANDRO DI CARLO DARSA

ISBN 978-975-07-1475-7

9 789750 714757